A°. 1838. N°. 32.

ZONDAG DEN 22sten APRIL.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 19 April 1838.*

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste aan den Gouverneur Generaal hebben geadresseerd met verzoek om *Brieven van Manumissie* voor de na te meldene Slaven, te weten:

CAREL STEIN, voor de Slaven *Gastaphina* en *Wimpie*; hem in eigendom toebehoorende.

LOUISA van FANNIJ van RENSEIJL, voor de Slavin *Amaranta*; haar in eigendom toebehoorende.

J. L. VAN TOLL en J. E. DE BIJE qq. Erven J. H. ROOSVELT, voor de Slavin *Christina*; gemelde Erven toebehoorende.

DOORTJE van KAMPEL, voor de Slaven *Marius* en *Henriette*; haar in eigendom toebehoorende.

JAN FREDERIK KAERSENHOUT, als Straatvoogd over en voor de Slaven *Pieter* en *Hermina*; — en

LUISA LOBO Weduwe ARON WELCOM, voor de Slaven *Rosetta*, *Eva*, *Joseph*, *Jan* en *Albert*; haar in eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie* weken na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen, zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 20 April 1838.*

Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, van den 19den dezer, No. 475 | 431, is bepaald en vastgesteld:

a. Dat de Commissie tot aanneming en beoordeeling der aangifte van verkochte Drank en Melassie, en der revenuen van Heergronden, voorgeschreven bij art. 3 der Publicatie van het voormalig *Hof van Policie en Criminele Justitie* van 1 | 10 Maart 1824, (Gouvernements-blad van dat jaar No. 5) zal bestaan:

Uit den Administrateur van Financien, als *Voorzitter*; — en

Uit de Leden van den Kolonialen Raad, de Heeren:

G. C. B. WEISSENBRUCH en
S. DE LA PARRA.

b. Dat dezelve Commissie vergaderen zal gedurende den loop der aanstaande maand Mei, en wel telkon Vrijdag des voormiddags van 9 tot 12 uren, in het lokaal van het voormalig Gemeente Bestuur, te beginnen met Vrijdag den 4den Mei eerstkomende.

Strekkende deze aankondiging tot informatie der daarbij belanghebbenden.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 21 April 1838.*

(17606) Alzoo H. G. ROUX, F. P. PENARD en J. F. DE ROOIJ, in qualiteit als administrerende de Plantaadje *Koningsveld*, zich bij rekeste aan den Gouverneur Generaal hebben gedresseerd, met verzoek om de Slaven *Suzette* en *Clarisse*, van gemelde plantaadje af- en op de privé-namen van de Erven N. M. KLEIN, over te doen schrijven.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd door den Gouverneur Generaal zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

PARAMARIBO, *den 20 April 1838.*

Zijne Excellentie de Gouverneur Generaal, op aanstaande Maandag den 23sten dezer, *geen* publieke Audientie zullende verleenen.

Zoo heeft de ondergeteekende de eer, zulks ter kennisse van het algemeen te brengen.

De Kapitein Adjudant,
R. H. TEER.

BURGERLIJKE STAND.

PARAMARIBO, *den 19 April 1838.*

Heden zijn in *Ondertrouw* opgenomen: GODARD HENDRIK VAN ZUTPHEN en CHRISTINA MARIA FRANCINA VAN ZWOL; beide alhier geboren en woonachtig

De Ambtenaar van den Burgerlijken Stand,
T. M. SCHOTBORGH.

SCHEEPS-TIJDINGEN.

UITGEKLAARD.

Den 19den dezer, de Nd. Am. Brik *Balance*, Kapt. N. C. Codrington, naar New-York; lading: 139 vaten Melassie.

Publieke Veilingen.

Ten Huize van den Vendumeester
S. F. FLU.

Woensdag den 18 *April* 1838.

1e.) Het HUIS en ERF, La. D. No. 99, op den hoek van de *Weide*- en *Rust en Vrede Straten*, aankomende den Boedel wijlen MIETJE VAN DER ASSEN; — *f* 850; — S. F. FLU.

2e.) De OPSTALLEN, staande op het voorerfpacht Erf, gelegen aan de *Keizer Straat*, La. C. No. 129, aankomende den Boedel wijlen MARGARETHA MESQUITA geb. ECKHART; — *f* 2000; — opgehouden. (Gemelde Opstallen zijn echter voor bovenstaande som uit de hand verkocht aan La. Anna MESQUITA.)

ADVERTISSEMENTEN.

(17582) Op aanstaande Donderdag, den 26sten dezer, des nademiddags om 4 uren, zal de CURATOR en WEESMEESTER bij het Departement der *Onbeheerde Boedels en Weezen*, door den Vendumeester M. A. KEIJSER, op de plaats van hetzelve Departement, doen verkoopen:

De nalatenschap van wijlen den Heer L. SLOTENMAKER; bestaande in *LIJFKLEEDEREN*; eenige *MEUBELEN* en *DRANKEN*.

De *GOEDEREN* gevonden in den Boedel van MOZES van LOUISZOON.

En de *LIJFKLEEDEREN* van wijlen den Heer H. POTGIETER.

Mede een *WOONHUIS*, een plok *NEGERHUIZEN* en een *AFDAK*, die nende tot eene Keuken, staande op het Erf La. D. No. 52; aankomende den Boedel J. H. JACOBS.

Voorts de Negerin *JANSJE*, toebehoorende aan laatstgemelden Boedel; — en den Neger *BANOE*, voor rekening van den Boedel C. L. JACOT DES COMBES.

Paramaribo den 19 April 1838.

M. A. KEIJSER,
2de Commies.

(15579) De Vendumeester M. A. KEIJSER zal op *MORGEN* den 23sten, en 24 en 25 dezer, ten Gouvernements-huize verkoopen:

Wel onderhoudene *MEUBELEN*; *KOPER*; *GLAS*; *PORCELEIN*; en *AARDEWERK*; *ZILVER* en *PLEETWERK*.

(17590) De ondergeteekende zal op Dingsdag den 24sten dezer, ten 9 uren, op Vendu ten Pandhuize van den Vendumeester A. SALUM, op Slavin ZUSJE, met haar Zoon CHRISTIAAN, aankomende den Boedel wijlen den Heer JACOB BENJAMIN JACOBS, volgens conditien, berustende en ter *visie* liggende ten Kantore der Gezworen Klerken alhier.

Paramaribo den 22 *April* 1838.

G. JACOBS qq.

(17609) B. MOODY, *M. D.* vertrekt.

Noder-district Nickerie, 20 Maart 1838.

Mengelwerk.

WERKWAARDIGE REDDING VAN KAREL II, KONING VAN ENGELAND.

De Koning besloot, te *Brussel* afgide, zijne zusters, de Prinsen van Oranje, een bezoek te geven; doch, uit hoofde zijner voormalige omstandigheden, zoo geheim mogelijk en zonder iemands medeweten. Hij beval dus zekere Fleming, toen in zijnen dienst, en op wiens trouw hij zich verlaten kon, den volgenden nacht op eene zekere plaats een paar goede paarden gereed te houden. De Koning kwam, en vond Fleming met de paarden. Thans ontdekte hij dezen de voorgenomen reis naar *den Haag*, en zonder de mogelijke gevaren te ontdekken, reed hij geheel alleen met Fleming af, en kwam langs de geheimste omwegen des morgens ten 6 uren in *den Haag* aan. De Koning steeg af in eene gemeene Herberg in een afgelegen oord der stad, waar hij geen gevaar liep van ontdekt te worden. Onverwijld zond hij Fleming bij de Prinsen, om haar te berigten, dat hij aangekomen was, het aan haar overlatende, hoe hij hem, zonder ontdekt te worden, zou kunnen spreken.

Fleming begaf zijne boodschap ten spoedigste, hij was binnen een uur terug, en

naauwlijks was hij bij den nog alleen zijnden Koning terug gekeerd, toen een onbekend persoon den Waard kwam vragen, of niet twee *Franschen* dezen morgen bij hem aangekomen waren? De Kastelein antwoordde, dat er wel twee vreemdelingen bij hem gekomen waren, doch dat hij niet wist, welke landslieden zij waren. De onbekende begeerde deze vreemdelingen te spreken, en de Waard meldde hem bij hen aan. De Koning, schoon hier door verrast, scheen den man te willen spreken. Fleming mogt hiertegen bedenkingen inbrengen; de Vorst wilde het, en de vreemdeling trad binnen. Hij had het voorkomen van een oud, eerwaardig man, met een langen baard en een eenvoudig grijs kleed. Zich tot den Koning wendende, verklaarde hij, hem gewigtige zaken te moeten ontdekken, doch alleen onder vier oogen. De Koning, meenende dat het eene geheime boodschap van zijne Zuster konde zijn, of louter uit nieuwsgierigheid, beval Fleming de kamer te verlaten. Deze, uit liefde voor zijnen Heer, weggaande, luisterde hem de Koning in, dat hij met dezen onden man geen gevaar liep, dewijl hij hem zeer wel aan konde. Hij gelastte Fleming andermaal, zich te verwijderen.

Naauwlijks alleen zijnde, sloot de onbekende de deur, (het geen den Koning eenig nadenken gaf), vielvoor denzelven op de knie, nam zijn ondachtig masker af, en vertoonde zich als Mr. Downing, naderhand meer bekend geworden als Sir George, des herstelden Konings Gezant bij de Staten Generaal, thans Cromwells Gezant bij dezelven, de zoon van eenen Downing, die een onverzoenlijk vijand van het koninklijke huis was.

Men kan ligt denken, dat de Koning door deze ontmoeting niet weinig ontzet was. Downing gaf hem geen tijd om zich te herstellen, maar sprak hem in dezer voege aan: »hij bad »Z. M. om vergeving wegens het aandeel, dat »hij in den opstand tegen het Koningschap ge»nomen had, en verzekerde hem, hoe zeer in »dienst van den overheerscher Cromwell »stande, dat hij, gelijk ieder getrouw onder»daan, 's Konings terugkomst wenschte. Zoo»dra de gelegenheid zich aanbood, welke hij »alles voor 's Konings dienst wagen, en het »volgende moest Z. M. van de opregtheid zij»ner gezegden overtuigen. Eer hij echter ope»nbaar gaf van de reden zijner komst, moest »de Koning hem plegtig beloven, niet alleen »van aan Fleming of anderen tegenwoordigen »ontdekken, en zijn incognito de Koning dit »verkiezen mogt, na zijne troonherstelling, »doch zelfs dan, moest Z. M. beloven niet te »zullen onderzoeken, hoe Downing zijne »komst in den *Haag* te weten was gekomen."

Na dat de Koning dit alles beloofd had, ontdekte hem Downing: dat zijn Meester, de overeerste Cromwell, thans in goede verstandhouding was met de *Hollanders*, die zoo afhankelijk van hem waren, dat zij hem niets durfden weigeren. Dat Cromwell, die bij een geheim Traktaat de *Hollandsche* staten verpligt had, den Z. M. Karel II, toe hij aan hun grondgebied kwam, te doen opligten en in handen van den *Prelaten* te leveren: dit traktaat, reeds van der staten zijdes getekend, was gisteren morgen van *London* toegekomen, en met een geheim *Commissie* der staten des nachts door hem stellig geteekend. Verder meldde Downing den Koning dat Cromwell hier zoo goede spionnen hadde, dat hij (Downing) stelde van de komst zijner Majesteit bericht zoo ontvangen. En vermoedelijk had zijn persoon in verzekering te nemen, met was het gedaan, met alle leven, en de Koning verloor in hem een getrouwen dienaar! Ter voorkoming van al die gevolgen, wist hij zelf gekomen om Z. M. te ontvangen, en wel, vermoedt, om onkenbaar door zijn en niemand zijne geheime zendingen te doen. Hij smeekte derhalve den Koning, zich onverwijld te poorte te zetten en ten spoedigste het *Hollandsche* grondgebied te verlaten. Downing zou intusschen, onder voorwendsel van opgezetheid, langer dan gewoonlijk het bed houden, en als hij giste, dat Z. M. ver genoeg weg was om buiten gevaar te zijn, zich bij de staten vervoegen, hun berigten, dat hij wist, dat de Koning in de stad was, en ingevolge het jongste traktaat vorderen, dat men hem in verzekering deed nemen. Ongetwijfeld zou hieraan voldaan, en zijn persoon ter aangeduider plaatse gezocht worden. En, deze natuurlijk daar niet gevonden wordende, zou hij verder den voorslag doen, om geene verdere bewegingen te maken, ten einde den Koning geenen wenk te geven, dat hij op het *Hollandsch* grondgebied zich niet wagen moest.

De Koning volgde dezen raad, en reed oogenblikkelijk af. Al het overige gebeurde volgens afspraak. — Aldus uit een groot gevaar gered, hield hij jegens Downing getrouw zijn woord. Niet voor zijne herstelling op den *Engelschen* troon repte hij van dit geval, en drong bij Downing er nooit op aan, om te weten, hoe deze toch zijne geheime aankomst vernomen had? Want niemand wist van 's Konings vertrek, dan na dat hij reeds te paard zat, en Fleming was de man niet om hem te verraden. Daarbij, kwam deze van de Prinses ten spoedigste terug, zonder tijd tot zulk een verraad gehad te hebben, terwijl Downing onmiddelijk na hem bij den Koning aankwam.

Velen, die na Karels herstelling ten Hove kwamen, verhaalden dit geval, insonderheid de Bisschop van Cromartin, die, met den Hertog van Rothes en andere *Schotsche* Grooten, 's avonds bij den Koning te gast zijnde, en zich beklagende over zekere schaamtelooze *Parlements*-Aanspraak, door Downing tegen de *Schotten* uitgebragt, den wensch uitedende, dat Z. M. dezen van het Hof mogt verwijderen, en hem zijne verdere gunst ontrekken. De Koning keurde het gezegde niet goed, hij wilde Downing daarover bestraffen; doch meer kon hij er niet aan doen, om reden van het beven, en ook toen door den Koning verhaalde geval. Dit maakte op allen zulk een indrak, dat men het vorige geredelijk vergat, en Rothes de gezondheid van Downing instelde.

DE HAAIVISCH EN ZIJN LEIDSMAN.

Reeds lang was het onder de zeelieden bekend, dat de Haaivisch, eenen kleineren visch van het *Gadus*-geslacht, aanzich onderscheiden, en dat deze hem de visschrijke plaatsen in de zeewijst, waarvoor hij dan ook, als het ware, ter belooning van zulk eenen nuttigen dienst, tegen alle aanval van dit verslindend dier beveiligd is. Over deze merkwaardige bijzonderheid in de natuurlijke geschiedenis, deelt de Hoogleeraar Géoffroy te Parijs ons het volgende omstandig berigt mede:

In het jaar 1801 bevond ik mij, op den 20 van Mei, aan boord van het fregat *Alcéste*, tusschen de Kaap de Goede Hoop en het eiland Maltha. De zee was stil, en het schepenvolk begon, wegens de langdurigheid der reis, verdrietig te worden, toen eene Haaivisch spoedelijk hunne opletendheid naar zich trok, door dien hij zijne loop naar het schip rigtte. Voor hem uit trokken zijne loodsen, die zich bijna op eenen gelijken afstand van de Haaivisch bevonden.

De twee loodsen hadden dezelven weg naar het achtereinde van het schip gerigt, bezagen het tweemaal van het eene einde tot het andere, en toen zij bespeurden, dat er geen buit te halen was, gingen zij weder in dezelfde rigting, waarin zij eerst voor de Haaivisch uit, gezwommen waren. Dezen genaschen tijd door, en gedurende alle de bewegingen die zij maakten verloor de Haai hen niet uit het gezigt, of liever, hij volgde hen na op eene wijze, als of zij hem voorttrokken.

Men had den Haai niet zoodra in het oog gekregen, of een van de zeelieden wierp eenen angel of vischhaak, waaraan hij een stuk spek sloeg. Doch terwijl men hier mede bezig was om het gereed te maken, was de Haai met zijne reisgenooten meer dan twintig malen van het schip weggezwommen. Men wierp eenen angel nog in zee. Men hoorde het geruisch, door dit inwerpen veroorzaakt, op eenen aanmerkelijken afstand. Onze wandelaars waren zoo als het scheen, hier over verbaasd, en hielden terstond in hunnen loop stil. Hierop keerden de twee loodsen weder terug, en namen hunnen weg naar het achtereinde van het schip, om te zien wat het was. De Haai maakte gedurende hunne afwezigheid, op de oppervlakte van het water duizenderlei bewegingen: hij leide zich nu op den rug en dan weder op den buik, dook onder en kwam altijd weder op dezelfde plaats te voorschijn. De twee loodsen kwamen tot aan het achtereinde van het schip en hadden niet zoodra het stuk spek ontdekt, of zij keerden terstond weder naar den Haai terug. Hunne terugtogt ging sneller, dan toen zij naar het schip toekwamen. Toen zij nu den Haai ingehaald hadden, wilde deze hen voorbij zwemmen en vooruit trekken, doch zijne beide loodsen, waarvan de een ter regter en de andere ter linker zijde van hem zwam, spanden al hunne krachten in, om hem dit voordeel af te winnen. Naauwelijks hadden zij hun doel bereikt, toen zij eensgezind omkeerden, en nu, ten tweedenmale, aan het achtereinde van het schip kwamen. Deze keer volgde de Haai hen, en door middel van het scherp gezigt zijner reisgenooten, ontdekte hij den voor hem bestemden buit.

Men heeft gezegd, dat de Haai eenen zeer fijnen reuk heeft. Ik gaf nauwkeurig acht op al wat er, rondom het spek, voorviel, eer hij het naderde. Het scheen mij toe, dat hij eerst gewaar werd, nadat zijn reisgenooten het hem aangewezen hadden; want, toen eerst zwom hij er met groote snelheid op af, of liever, hij deed eenen sprong, om het wegtepakken. De eerstemaal scheurde hij er een stuk van af, zonder aan den vischhoek te blijven haken; maar de tweede reis bleef hij daaraan hangen, en gevangen en opgehaald. De loodsen bleven ondertusschen rondom het Schip, en ik zag, dat zij tot het geslacht van den *Gasterosteus-Dactor* behoorden.

VOLTAIRE'S GEESTDRIFT VOOR HET TOONEELKUNSTIG OPZEGGEN.

(*Volgens* LARIVE.)

Voltaire had mij, schrijft Larive, veertien dagen voor zijn dood Zaïre zien spelen, en mij zijne aanmerkingen daarover bekend. Hiervoor dankende, ging ik hem, acht dagen daarna, verzoeken, mij een anderen rol te willen hooren *repeteren*. Ik vond hem zeer verzwakt; mij zijnde diazon komen, zeide hij: »ach! mijn vriend! ik kan mij met geene we»reldsche zaken meer bemoeijen; ik ga ster»ven." — »Mijnheer! antwoordde ik treurig, »hoe diep bedroeft mij de toestand, waarin ik »u vinde! Ik moet morgen den rol van Titus »spelen, en hoe ik hoopte mijn beter staat »van gezondheid aantetreffen, zoo ik mij ge»vleid, den rol, die gij mij zien wel zoudt willen »hooren opzeggen." —

Eenszlags zendt hij op mij zijne arendsblikken. Zijn gelaat, zijne bewegingen hernemen de geestige veerkracht. Zijne beide handen met eene *dantesque* beweging, hem doorgaans eigen, opheffende, zegt hij tegen mij: »Wat, »mijn vriend! speelt gij morgen Titus? ô, »in dat geval heeft geen dood vat op mij; ik »moet u dien rol hooren *repeteren*." —

Met eenen staat hij op uit zijn *fauteuil*, gaat het Tooneelstuk in een der deelen van zijne werken optoeken, en hoort mij opzeggen met zoo veel belangstelling, dat hij telkens, wanneer hij voldaan was, minzaam glimlagchte, maar ook, ernstig boos werd, wanneer hem iets misbaagde. In de volheid van mijn vuur gedrift, ontbrast door het leven, dat hij maakte, vierde ik hem toevoegen: »maar, Mijn»heer! indien gij zoo tegen mij schreeuwt, »kan ik niet verder opzeggen." — Waarop Voltaire, nog harder schreeuwende, antwoordde: »Ik schreeuw niet *tegen* u, mijn »vriend! ik schreeuw *voor* u!" —

Te PARAMARIBO, *by* J. J. ENGELBRECHT.